

РЕШЕНИЕ

№ 1496

гр. София , 14.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 12-ТИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на пети ноември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: Атанас Кеманов

Членове: Джулиана Петкова
Надежда Махмудиева

Секретар: Таня Ж. Петрова Вълчева

като разгледа докладваното от Надежда Махмудиева Въззивно гражданско дело № 20201000502121 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК, образувано по въззивна жалба вх.№146151/26.11.2019 г., подадена от Е. Б. К., чрез адв. Й. М., против Решение №6374/05.09.2019 г., по гр.д.№7377/2016 г. на СГС-20 състав, с което е отхвърлен като неоснователен предявеният от жалбоподателката против „Барокко М102“ЕООД, иск с правно основание чл.124, ал.1, пр.3 от ГПК, във вр. чл.67 ЗС- за признаване за установено по отношение на ответника „Барокко М102“ЕООД, че правото му да построи сграда с обслужващо предназначение със застроена площ от 153,00 кв.м. и РЗП от 460 кв.м., в северозападната част на ПИ №2492, находящ се в кл. Кв. 101,102, м. „****“, кв.15, по регулационния план на гр. ***, ***, бивша местност „****“, с площ от 1499 кв.м., не съществува, тъй като е погасено, поради неупражняването му в петгодишен срок, и е осъдена ищцата да заплати на ответника разноски по делото. Релевирани са оплаквания за неправилност на решението, поради необоснованост и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Неправилно съдът е приел, че са били налице обективни пречки за реализирането на правото на строеж, поради което срокът по чл.67 от ЗС не е текъл от момента на учредяването му на 06.02.2004 г. до настоящия момент, а именно – издадена Заповед на Кмета на Столична община № РД-09-427/21.02.2008 г., а впоследствие Решение №466/22.07.2010 г. по протокол №70, т.80 на СОС – до уреждане на сметките по регулация със Столична община, а след това – до влизане в сила на кадастралната карта и кадастралните регистри за имота. Неправилно съдът е приел, че не следва да обсъжда възражението за нищожност на учреденото право на строеж, поради несвоевременното му релевиране едва с писмените бележки. Изложени са подробни съображения по съществото на спора и аргументи за опровергаване правилността на правните изводи на съда.

Настоява се за отмяна на постановеното решение със законните последици, и присъждане на направените от жалбоподателката разноски.

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, от процесуално легитимирана страна с правен интерес, чрез надлежно упълномощен процесуален представител, жалбата отговаря на изискванията на чл.260 от ГПК, в срок е приведена в съответствие с изискванията на чл.261 от ГПК.

Препис от въззивната жалба е връчен на насрещната страна „Барокко М102“ЕООД, като в срока по чл.263, ал.1 от ГПК същата не се е възползвала от възможността да депозира отговор.

С обжалваното Решение №6374/05.09.2019 г., по гр.д.№7377/2016 г. на СГС-20 състав, е била върната исковата молба на жалбоподателката в частта ѝ, с която ищцата е предявила против ответниците В. В. К., М. Х. С., С. Т. С., Т. С. К., Т. Н. Д., Д. Д. Д., И. Т. П., Н. К. И., О. Ч. Й., Р. Д. С., и Д. Д. С., същия иск с правно основание чл.124, ал.1, пр.3 от ГПК, във вр. чл.67 ЗС- за признаване за установено, че правото на ответниците да построят сграда с обслужващо предназначение със застроена площ от 153,00 кв.м. и РЗП от 460 кв.м., в северозападната част на ПИ №2492, находящ се в кл. Кв. 101,102, м. „***“, кв.15, по регулационния план на гр. ***, ***, бивша местност „***“, с площ от 1499 кв.м., не съществува, тъй като е погасено по давност, и в тази част производството по делото е било прекратено. До изтичане на срока за обжалване не е била депозирана частна жалба, поради което в тази част решението /с характер на определение/ е влязло в сила, като необжалвано.

С въззивната жалба не са представени нови доказателства и не са направени доказателствени искания, поради което във въззивната инстанция нови доказателства не са събрани.

На основание чл.269 от ГПК, при извършената служебна проверка съдът намира, че обжалваният съдебен акт е постановен от законен състав на компетентен съд, в изискуемата от закона форма и е подписан, поради което е валиден. Същият е постановен от родово компетентния съд, по допустим иск, предявен от и срещу процесуално легитимирани страни и правосубектни страни.

Във връзка с допустимостта на производството, съдът намира следното:

В исковата молба се твърди, а и между страните не се спори, че по силата на **договор за дарение от 21.09.2000 г.**, сключен с Нотариален акт №81, т.ІІ, рег.№8043, дело №560/2000 г. на Нотариус с рег.№274 на НК, вписан като Акт №95, том LXXX, дело №20103, вх.рег.№23264 на СВп – София /приет като доказателство на л.6 от гр.д. №65735/2015 г. на СРС/, ищцата е придобила собствеността върху ПРАЗНО ДВОРНО МЯСТО, с площ от 1499 кв.м., съставляващо Поземлен имот /ПИ/ №2492, от кадастрален лист №599 по кадастралния план на гр. *** от 2000 г., находящо се в гр. ***, ***, южна градска територия, ІІІ част, бивша местност „***“, при съседни, посочени в Решение №2568/116 от 03.05.1999 г. на ПК“Студентска“ – гр. ***, влязло в

сила на 18.05.1999 г. Впоследствие, с **Договор за покупко-продажба**, обективиран в Нотариален акт №39, т.І, рег.№1773, дело №31/2003 г. на Нотариус №400 на НК, вписан в СВп.-София като Акт №113, том XXVII, нот.д.№6434/2003 г., ищцата продала 462/1499 идеални части от поземления имот №2492, на физическите лица В. В. К., И. Т. П., Н. К. И., М. Х. С., С. Т. С., Т. С. К., О. Ч. Й., Т. Н. Д., Д. Д. Д., Р. Д. С., и Д. Д. С., при което останала собственик на 1037/1499 идеални части от имота. **С Нотариален акт от 06.02.2004 г.** - Акт №11, том IX, дело №2098/2004 г. на СВ- София /на л.8 от делото на СРС/, ищцата учредила възмездно на съсобствениците си В. В. К. и съпругата му Т. С. К., на Т. Н. Д. и съпруга □ Д. Д. Д., на М. Х. С. и съпруга □ С. Т. С., на И. Т. П. и съпруга □ Н. К. И., на Р. Д. С. и съпругата му Д. Д. С., и на О. Ч. Й., ПРАВО НА СТРОЕЖ за предвидена за застрояване в северозападната част на дворното място СГРАДА С ОБСЛУЖВАЩО ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ с РЗП от 460 кв.м., състояща се на ниво сутерен от: козметичен център, сауна, съблекалня, баня, коридор, приемна с магазин за козметика, тоалетни, стълбище, солариум, кабинет за консултации, два английски двора, със застроена площ от 153 кв.м.; на първия етаж от: аптека, склад, тоалетна, стълбище, кафене, със застроена площ от 153 кв.м.; и на втория етаж от: стълбище, три офиса, коридор, баня с тоалетна и една тераса със застроена площ от 154 кв.м., съгласно виза за проучване и проектиране от 29.10.2003 г., издадена на основание чл.50, т.2, б.“в“ и чл.51, ал.2 от ЗУТ, и съгласуван идеен проект от 06.01.2004 г. на Гл. архитект на район „****“ – ***. Със същия нотариален акт ищцата дала на съсобствениците си в дворното място, и приобретатели на правото на строеж, съгласието си на осн. чл.66 от ЗС да продават на когото намерят за добре описаната сграда с обслужващо предназначение, включително в незавършен вид /съответно – правото на строеж за нея/. **С Договор за продажба от 30.12.2005 г.**, сключен с Нотариален акт №40, т.ІІ, рег.№8628, дело 212/2005 г. на Нотариус №400 на НК, вписан като Акт №18, том LLLXXXII, дело №57214, вх.рег.№ 76989/30.12.2005 г. на СВп-София /на л.11 от делото на СРС/, съсобствениците на продадените от ищцата 462/1499 ид.ч. от ПИ №2492, и приобретатели на така учреденото от ищцата право на строеж, **продали на „Санита Франчайзинг“ АД собствените си 462/1499 ид.ч. от ПИ №2492**, без учредено им от ищцата право на строеж за сградата с обслужващо предназначение с РЗП от 460 кв.м. Впоследствие, с **Договор за покупко-продажба от 09.06.2014 г.**, сключен с Нотариален акт №88, том IV, рег.№5345, нот. дело №577/2014 г., вписан като Акт №88, том LXV, дело №20793, вх.рег.№27622/09.06.2014 г. на СВп-София /на л.14 от делото на СРС/, приобретателите на правото на строеж за сградата с обслужващо предназначение с РЗП от 460 кв.м., **продали правата си на строеж за тази сграда на ответника „Барокко М102“ ЕООД**. Скоро след това – **на 03.07.2014 г.**, по силата на **Договор за покупко-продажба**, сключен с Нотариален акт №84, том I, рег.№4165, дело №71/2014 г., вписан като Акт №157, том LXXIX, дело №25080, вх.рег.№32894/03.07.2014 г. на СВп-София /на л.18 от делото на СРС/, ответникът

„Барокко М102“ЕООД придобил от „Санита Франчайзинг“АД придобитите от това дружество по договора от 30.12.005 г. 462/1499 идеални части от правото на собственост върху ПИ №2492.

Твърди се от ищеца, и не се спори между страните, че предвидената за застрояване в северозападната част на ПИ №2492, Сграда с обслужващо предназначение с РЗП 460 кв.м., съгласно виза за проучване и проектиране от 29.10.2003 г., издадена на основание чл.50, т.2, б.„в“ и чл.51, ал.2 от ЗУТ, и съгласуван идеен проект от 06.01.2004 г. на Гл. архитект на район „****“ – ***, за която ищцата е учредила право на строеж, впоследствие придобито от ответника чрез описаните транслативни сделки, не е реализирана и до настоящия момент.

С Искова молба вх.№21026/29.10.2015 г., вписана в СВп-София като акт №229, т . XV, вх.рег.№273593/01.12.2016 г., по която е било образувано настоящото производство /първоначално пред СРС като гр.д.№65735/2015 г., впоследствие изпратено по подсъдност на СГС, и образувано там като гр.д.№7377/2016 г./, ищцата Е. Б. К. е предявила установителен иск с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК във връзка с чл.67 от ЗС, за признаване за установено по отношение на ответника „Барокко М102“ЕООД, че правото на строеж, учредено от нея с Нотариален акт от 06.02.2004 г., вписан като Акт №11, том IX, дело №2098/2004 г. на СВ- София, и впоследствие по описания начин придобито от ответника „Барокко М102“ЕООД по Договор за покупко-продажба от 09.06.2014 г., сключен с Нотариален акт №88, том LXV, дело №20793, вх.рег.№27622/09.06.2014 г. на СВп-София, не съществува, поради погасяването му по давност.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът „Барокко М102“ЕООД, е релевирал следните възражения:

- процесуално възражение за недопустимост на иска, поради наличието на съсобственост между него и ищцата в поземлен имот №2492, върху който е учредено процесното право на строеж;

- възражение за неприложимост на разпоредбата на чл.67 от ЗС, тъй като за учреденото право на строеж е приложима разпоредбата на чл.183, ал.4 от ЗУТ, и липсва препращане към разпоредбата на чл.67 от ЗС – с характер на правно съображение по тълкуване на материалния закон;

- материалноправно правоизключващо възражение за наличие на обективна правна невъзможност по смисъла на чл.81, ал.1 от ЗЗД, за реализиране на правото на строеж, в периода от 21.02.2008 г. до датата на депозиране на отговора, поради невлизане в сила на разработвания по реда на чл.16 от ЗУТ Подробен устройствен

план, и невъзможност за издаване на строителни книжа;

- материалноправно правоизключващо възражение за наличие на обективна невъзможност за фактическо започване на строителството, считано от датата на учредяването на правото на строеж на 06.02.2004 г. до 15.10.2013 г., поради наличие в този период на постройка на трети лица, която не е била премахната – за отстраняването на тази пречка ищцата и праводателите на ответника са провели успешно иск с правно основание чл.109 от ЗС срещу собствениците на постройката, по който е било образувано гр.д.№15909/2011 г. по описа на СГС, I ГО – 14 състав, приключило с Решение №7060/30.10.2012 г., което е било потвърдено с въззивно Решение №1472/12.07.2013 г., постановено по в.гр.д.№527/2013 г. на САС, ГО, 4-ти състав, и влязло в сила на 15.10.2013 г.

При така установеното, съдът намира релевираното от ответника възражение за недопустимост на иска за неоснователно.

Процесуалната легитимация на страните произтича от наведените от ищеца твърдения в исковата молба. Активно процесуално легитимиран да предяви иска по чл.67 от ЗС е всеки, който твърди да е собственик /респективно съсобственик/, учредил право на строеж върху собствения си имот, а процесуално легитимиран ответник по иска е лицето, в чиято полза е било надлежно учредено /или прехвърлено/ право на строеж, което не е било реализирано. Обикновените съсобственици на поземления имот, учредили право на строеж върху него, в хипотезата на чл.67 от ЗС могат да упражняват поотделно правата си, породени от погасяването на учреденото право на строеж по давност. Те не са задължителни другари в производството по този иск. Още повече, че давността не се прилага служебно, а по възражение на правоимащия, което собственикът на терена не е длъжен да упражни, и няма пречка някои от съсобствениците на терена да решат да упражнят правото си, а други – да не го упражняват. Ето защо, няма пречка искът да бъде предявен само от част от съсобствениците на терена, включително и в хипотеза като настоящата, в която правото на строеж принадлежи само на единият от съсобствениците на терена /в т.см.Решение №96/09.05.2013 г. по гр.д.№878/2012 г. на ВКС/. Всеки съсобственик може да упражни правото си да релевира възражение по чл.67 от ЗС за погасяване по давност на правото на строеж, обременяващо имота му. Същевременно, нормата на чл.67 от ЗС касае учредено право на строеж върху чужд имот. Правото на собственост включва в правомощията на собственика и правото да застрои имота си и да стане собственик на построеното, като това правомощие на собственика е безсрочно и не се погасява по давност. Ето защо, в хипотезата, в която съсобствениците на имота взаимно са си учредили права на строеж върху съсобствения имот, нормата на чл.67 от ЗС е неприложима. Това е така и в хипотезата, когато суперфициарят е придобил

впоследствие правото на собственост върху поземления имот, върху който е учредено правото на строеж. В хипотеза като настоящата обаче, когато приобретателят на правото на строеж, учредено от един от съсобствениците на терена, впоследствие е придобил идеалните части на останалите съсобственици от правото на собственост върху терена, придобитото от него право на строеж няма да се превърне в безсрочно, тъй като правото на строеж, учредено върху идеалните части на съсобственика, учредил суперфицията, продължава да тежи върху чужд имот, и за нея продължава да е приложима разпоредбата на чл.67 от ЗС. Ето защо, предявеният иск е допустим.

По правилността на решението, на основание чл.269 от ГПК съдът е ограничен от оплакванията във въззивната жалба.

От събраните по делото доказателства във връзка със спорните между страните обстоятелства, съдът намира следното:

От Скица №СК-94-221/15.07.2003 г. /на л.127/се установява, че 29.10.2003 г. на осн. чл.50, т.2, буква „в“, чл.51, ал.2 от ЗУТ, е била издадена виза за проучване и проектиране на сграда с обслужващо предназначение в ПИ 2492, кв. 15, м.“Студенстски град“. Разпоредено е проектирането да се съгласува с „Електроразпределение“ЕАД, „Софийска вода“АД, Далекосъобщения, УО за проверка на подземния кадастър и данни за хранване. Върху скицата е налице отбелязване от 09.02.2018 г., че на осн. §2, ал.7 от ЗУЗСО, за строежите, за които е издадена виза за проектиране до влизане в сила ЗУЗСО, но не са съгласувани или одобрени инвестиционни проекти, и не е издадено разрешение за строеж, се съобразяват с разпоредбите и нормите на неговото прилагане /Закона за устройство и застрояване на Столична община /ЗУЗСО/ е бил обнародван с ДВ бр.106/27.12.2006 г. и влиза в сила от 28.01.2007 г./.

От Нотариален акт от 06.02.2004 г. №11, том IX, дело №2098/2004 г. на СВ-София /на л.8 от делото на СРС/ се установява, че на 06.01.2004 г. е бил съгласуван от Главния архитект на район „****“ София, идеен проект за сграда с обслужващо предназначение, която да бъде построена в ПИ 2492, кв. 15, м.“Студенстски град“, съгласно който на 06.02.2004 г. е било учредено от ищцата, като собственичка на 1037/1499 идеални части от имота, право на строеж за такава сграда, подробно описана в нотариалния акт, в полза на съсобствениците □ в поземления имот №2492, общо притежаващи останалите 462/1499 идеални части от имота, като приематели на правото на строеж.

От Скица №СК-94-214/11.07.2014 г. /на л.27 от гр.д.№65735/2015 г. на СРС/ се установява, че Решение №92 по протокол №23/19.03.2001 г. на СОС, с което е бил одобрен Застроителния, регулационен и кадастрален план /ЗКРП/, по който е издадена

Скица №СК-94-221/15.07.2003 г. с визата за проучване и проектиране на сградата с обслужващо предназначение в ПИ 2492, е било отменено с Решение от 15.05.2008 г. по адм.д.№2365/2004 г. на СГС – Ше състав, в частта му, в която в ЗРКП е предвидена улица от о.т.337-о.т.339 до о.т.340, преминаваща в северната част на ПИ 2492, и в частта му, в която ЗРКП предвижда УПИ I-1722,1968 /урегулиран поземлен имот I, отреден за поземлени имоти 1722 и 1968/, в границите на който изцяло попада процесния ПИ 2492 /без този ПИ да участва в отреждането на парцела/. При съпоставката на предвидена улица от о.т.337-о.т.339 до о.т.340, преминаваща в северната част на ПИ 2492, отразена на Скица №СК-94-214/11.07.2014 г., и визата за проучване и проектиране на сградата с обслужващо предназначение в ПИ 2492, дадена със Скица №СК-94-221/15.07.2003 г., се обосновава извод, че предвиждането за сградата с обслужващо предназначение в ПИ 2492 е било същата да бъде построена с лице, прилежащо към тази улица, предвидена първоначално в ЗРКП, одобрен с Решение №92 по протокол №23/19.03.2001 г. на СОС, което предвиждане за улица е било отменено с Решение от 15.05.2008 г. по адм.д.№2365/2004 г. на СГС – Ше състав.

От Скица №СК-94-214/11.07.2014 г. /на л.27 от гр.д.№65735/2015 г. на СРС/ се установява също, че с Плана за регулация и застрояване /ПРЗ/ на м.****, одобрен с Решение №468 по Протокол №70/22.07.2010 г. на СОС, е предвидена нова улица от о.т.333 до о.т.341, в която попада най-южната част от ПИ 2492, и разширение на ул.“8-ми Декември“ /от о.т.200 до о.т.204/, в която попада най-северната част от ПИ 2492.

От приетата по делото Заповед №РД-09-427/21.02.2008 г. на Кмета на СО /на л.142 и л.145 от делото на СГС/ се установява, че със Заповед № РД-09-337/15.02.2008 г. на Кмета на Столична община е било възложено изработване на проект за план за регулация и застрояване на м.**** с обхват – бул.“Г.М. Димитров“, бул.“Св. Климент Охридски“, ул.“проф. д-р Иван Странски“, ул.“проф. Кирил Попов“ и ул.“проф. Христо Вакарелски“, във връзка с което, със Заповед №РД-09-427/21.02.2008 г. е наредено да не се разрешава изработване на план – извадка по реда на чл.133 от ЗУТ за поземлени имоти в обхвата на м.**** с граници бул.“Г.М.Димитров“, бул.“Св.Климент Охридски“, ул.“проф. д-р Иван Странски“, ул.“проф. Кирил Попов“ и ул.“проф. Христо Вакарелски“. Забранява се на проектанта на подробния устройствен план на м.**** да съгласува план-извадка за недвижими имоти в обхвата на разработката.

От приетото по делото писмено доказателство – Заповед № РД-09-374/06.03.2009 г. /на л.44 от гр.д.№7377/2016 г. на СГС/ се установява, че с посочената заповед на Кмета на Столична община, на основание ч.198, ал.1, т.1 и ал.2, изр.1 от ЗУТ, във връзка с изработване на Подробен устройствен план - план за регулация и застрояване на м.**** с обхват – бул.“Г.М.Димитров“, бул.“Св.Климент Охридски“,

ул.“проф. д-р Иван Странски“, ул.“проф. Кирил Попов“ и ул.“проф. Христо Вакарелски“, е била наложена строителна забрана за срока на изработване и одобряване на посочения ПУП, но не по-дълъг от две години.

От Писмо изх.№ГР-94-А-40/28.05.2009 г. на НАГ – София /на л.45 от делото на СГС/ се установява, че във връзка със Заявление за издаване на виза за проектиране за УПИ II-2625, кв.48, местност „****“, р-н „****“ /имот, различен от процесния/, е уведомен молителя, че посочения УПИ попада в обхвата на нова устройствена разработка – Застроителен и регулационен план на местността „****“, чието възлагане спира действието на предходните планове на основание чл.135, ал.6 от ЗУТ, и съгласно издадена Заповед на Кмета на СО №РД-09-427/21.02.2008 г., не се разрешават процедурите, предвидени в чл.133 от ЗУТ. Едва след провеждане на процедурите по одобряване на плана и влизането му в сила, е възможно издаването на виза за проучване и проектиране по смисъла на чл.140 от ЗУТ.

От Писмо на Столична община, район „****“, с изх.№РСТ18-ГР94-197-(1) от 12.02.2018 г. /на л.126 от делото на СГС/ се установява, че освен приложената към писмото /на л.127/ виза за проучване и проектиране на сграда с обслужващо предназначение в ПИ 2492, кв.15, м. „****“, в районната администрация няма данни да е било подавано искане за одобряване на съгласуван идеен проект, както и няма данни да се съхранява такъв проект в техническия архив на района.

От Писмо на Столична община, район „****“ с изх.№РСТ18-ГР94-980(3) от 26.06.2018 г. /на л.156/ се установява, че ПИ №2492, кв.101 и кв.102, м. „****“, попада в обхвата на ПУП-ПРЗ, кв.101 и 102, в. „****“, който е в процедура по чл.128 от ЗУТ /по обявяване на проекта за подробен устройствен план/, в условията на чл.16 от ЗУТ, обнародван в ДВ бр.54/15.07.2011 г., където за същия имот е определен УПИ V-2492,4400,3073,4564, нов кв.102, м. „****“. Установява се, че с протокол на Общинския експертен съвет по устройство на територията /ОЕСУТ/ №ЕС-Г-30/16.04.2013 г. е било взето решение за спиране на процедурите по одобряването на ПУП-ПЗР в обхвата им за м. „****“, до влизане в сила на кадастралната карта. Със същото се уведомява молителката, че със Заповед №РД-16-22 от 15.12.2017 г. на ИД на АГКК, обнародвана в ДВ бр.8/23.01.2018 г., е открито производство по създаване на кадастрална карта и кадастрални регистри за частта от територията на район „****“, за която със Заповед №РД-18-38(1)/02.10.2012 г. на ИД на АГКК е оттеглена Заповед №РД-18-38/10.07.2012 г. на ИД на АГКК за одобряване на КККР.

От приетата по делото Съдебно-техническа експертиза вх.№67585/23.05.2019 г. /на л.166-188/ се установява следното:

Съгласно графиката на визата, дадена за проучване и проектиране на сграда с

обслужващо предназначение в ПИ 2492, кв. 15, м. “Студенстски град” /в Скица №СК-94-221/15.07.2003 г. на л.127/, предвиденото застрояване на ПИ 2492, дадено с удебелени линии и шрих, е разположено в северозападната част на имота, на разстояние от границите на имота и от уличната регулация. От посочените във визата основания за издаването ѝ /чл.50, т.2, б. “в” и чл.51, ал.2 от ЗУТ/ се обосновава извод, че се разрешава проучване и проектиране на временна постройка в съсобствен имот, като предвиденото застрояване е съобразено с изискванията на чл.51, ал.2 от ЗУТ, и предвидената за застрояване площ от 157 кв.м. не надвишава 30% от площта на имота от 1499 кв.м. По подразбиране може да се приеме, че визата е издадена в хипотезата на чл.49, ал.1 от ЗУТ /когато предвижданията на подробния устройствен план са в посочения имот да се изградят обекти - публична собственост на държавата и общините/, доколкото към датата на издаване на визата имота попада като местоположение в терен, смятан изцяло за общинска собственост. От графиката на визата не става ясно какво е отреждането за имотите в кв.15, м. “****”, район „****” – СО. От подробното описание на сградата с обслужващо предназначение – предмет на правото на строеж, учредено с Нотариален акт от 06.02.2004 г. №11, том IX, дело №2098/2004 г. на СВ- София /на л.8 от делото на СРС/ - описана с много подробно изброяване на вида и функционалното предназначение на помещенията във всяко ниво на сградата, дадената кота и застроена площ на всяко ниво на сградата и общата РЗП /на практика строежът е конкретизиран изцяло, и във всичките му характеристики/, вещото лице обосновава извод, че макар че липсва /не се открива/ съгласуван идеен проект както по делото, така и в техническия архив на Столична община – район „****”, към датата на съставяне на нотариалния акт е съществувал изработен архитектурен проект за сградата, без който подобно подробно описание на сградата би било невъзможно. За периода от 06.02.2004 г., когато е било учредено правото на строеж за сградата с обслужващо предназначение в ПИ №2492, да датата на изготвяне на заключението, не са намерени никакви документи, които да установяват да е било заявено искане към оправомощения орган за одобряване на цялостен инвестиционен проект за издаване на цялостен инвестиционен проект и издаване на разрешение за строеж, което е задължително условие /съгласно чл.148, ал.1 от ЗУТ/ за започване на строителството на сградата, за която е учредено процесното право на строеж. *На практика е налице един нереализиран архитектурен проект на съвсем конкретен като габарити и функция обект, разрешен за проектиране при определени ограничителни условия по чл.50 от ЗУТ.*

Експертизата установява също, че след като със Заповед № РД-09-337/15.02.2008 г. на Кмета на Столична община е било възложено изработването на ПУП-ПРЗ на м. “****” с обхват – бул. “Г.М. Димитров”, бул. “Св. Климент Охридски”, ул. “проф. д-р Иван Странски”, ул. “проф. Кирил Попов” и ул. “проф. Христо Вакарелски”, са издадени две заповеди на Кмета на Столична община – Заповед №РД-09-

427/21.02.2008 г., с която се забранява изработването на план-извадка по реда на чл.133 от ЗУТ за поземлени имоти в обхвата на м. „****“, район „****“-СО /на л.145 от делото/ и Заповед №РД-09-374 от 06.03.2009 г. на Кмета на Столична община /на л.44 от делото/, с която на осн. чл.198, ал.1, т.1 и ал.2 от ЗУТ е въведена и строителна забрана за територията на м. „****“, район „****“ – СО, който е в процедура по изработването на ПУП-ПРЗ. Впоследствие, след изработването му, с Решение №466 от 22.07.2010 г. по Протокол №70, т.80 на СОС е одобрен План за регулация и застрояване на м. „****“, район „****“ – СО. В т.5 от Решението е отбелязано, че от Плана за регулация и застрояване се изключват кварталите с прилагане на чл.16 от ЗУТ /определяне на необходимите площи за изграждане на обектите от социалната инфраструктура – публична собственост, на озеленените площи, обединени в зелена система, и на общите мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура/, като в т.5.1 и т.5.2 са посочени кв.101 и кв.102, в които попада процесният имот с пл.№2492. До влизане в сила на ПУП-ПРЗ за ПИ №2492, кв.101 и 102 /стар 15/, м. „****“, район „****“ – СО, за който съгласно графиката на плана е отреден УПИ V-2492, 4400, 3073, 4564 от кв.102, м. „****“, район „****“ – СО, не е било възможно фактическото започване на строителството в процесния имот, тъй като извършването на инвестиционното проектиране на новия строеж в процесния поземлен имот, попадащ в обхвата на ПУП в процес на изработване и одобряване, не е можело да бъде довършено без извършване на процедурите по чл.133 от ЗУТ. Вещото лице обосновава извод, че невъзможността за осъществяване на строителството на сградата, за която е било учредено на ответника право на строеж, е възникнала от датата на Заповед №РД-09-427/21.02.2008 г. на Кмета на Столична община, като до този момент не са били налице пречки за довършване на проектирането, издаване на разрешение за строеж на тази сграда, и осъществяване на строителството.

Експертизата установява, че към момента на изготвяне на заключението, ПУП-ПРЗ на м. „****“, район „****“ – СО, е публикуван в сайта на „НАГ“-СО, като от прегледа на графичната част експертизата установява, че застрояването в квартали 101, 102 е дадено с ограничителни линии на застрояване и матрица на застрояването за имотите, попадащи в тези квартали. Кварталите 101 и 102 попадат в устройствена зона Смф /смесена многофункционална зона/, за която устройствените параметри на застрояването, съгласно Приложението към чл.3, ал.2 от ЗУЗСО се определят, както следва: максимална плътност на застрояване /Пзастр./ - 60%; максимален коефициент на интензивност на застрояването – 3,5, и минимална озеленена площ /Позел./ - 40%, като е допустимо застрояване с характер на високо застрояване – над 15 м. Графиката на застрояването дава свързан начин на застрояване за имотите, попадащи в тази част на плана – т.е. ограничителните линии на застрояването не са прибрани на разстояние по вътрешните граници на имотите. За ПИ №2492, 101 и 102 /стар кв.15/, м. „****“,

район „****“ – СО, съгласно графиката на плана, е отреден УПИ V-2492, 4400, 3073, 4564 от кв.102, м. „****“, район „****“ – СО. Съгласно Решение на ОЕСУТ № ЕС-Г-30/16.04.2013 г. са спрени процедурите по одобряване на ПУП-ПРЗ за м.****“, до влизане в сила на кадастралната карта. Със Заповед №РД-16-22 от 15.12.2017 г. на Изпълнителния директор на АГКК е открито производство по създаване на кадастрална карта и кадастрални регистри на територията на район „****“-СО /видно от Писмо на л.156 от делото/. От публикуваната в сайта на АГКК кадастрална карта за м.****“, район „****“ – СО, се установява, че същата към момента на изготвяне на заключението не е влязла в сила за голяма част от територията, включително и за кв.101 и кв.102, м.****“, поради възражение на Областния управител на София-град. От направена от експертизата справка-запитване в районната администрация вещото лице е установило, че от АГКК е възложено препроектиране на тази част от кадастралната карта, която не е влязла в сила, като проектите са изготвени и предстои процедура по тясното обявяване и одобряване.

Експертизата установява също, че към момента на извършения за нуждите на експертизата оглед на място на 18.05.2019 г., в ПИ №2492, който съгласно плана представлява празно дворно място, съществува на място постройка със застроена площ от 107 кв.м., разположена в североизточната част на имота, заемаща около 2/3 части от лицето на имота към съществуващата улица „8-ми Декември“. Тази постройка е била построена с временен статут по смисъла на чл.120, ал.4 от ППЗТСУ /отм. ДВ бр.6/1998 г./, и никога не е имала траен устройствен статут. Същата е съществувала отпреди 06.02.2004 г., и е идентична с постройката, визирана в Решение №7060/30.10.2012 г. на СГС- 1 ГО – 14 състав по гр.д.№15909/2011 г. /на л.21-23 от приложеното гр.д. №65735/2015 г. на СРС, ГО, 82 състав/ и Решение №1472/12.07.2013 г. на САС, ГО, 4-ти състав /на л.24-26 от гр.д.№65735/2015 г. на СРС/, съгласно които съдебни актове, същата подлежи на премахване. Същата обективно е затруднявала строителството на предвидената за строеж в ПИ №2492 сграда с обслужващо предназначение, доколкото заема фактически 2/3 от лицето на имота, но до каква степен същата е пречела за реализирането на строителството, би могло да се установи по-категорично при съпоставяне на местоположението на съществуващата временна постройка спрямо предвижданията за ситуирането на сградата с обслужващо предназначение, съобразно съгласувания идеен проект от 06.01.2004 г., посочен в Нотариален акт от 06.02.2004 г. №11, том IX, дело №2098/2004 г. на СВ- София /на л.8 от делото на СРС/, който проект обаче не се намира нито в кориците на делото, нито в техническия архив на общинската администрация.

Съдът намира така изготвеното заключение на съдебно-техническата експертиза за подробно, съобразено с представените по делото доказателства, основано на собствените впечатления на експерта от извършения оглед на място, и обосновано и

компетентно в техническата му част, поради което в тази част го кредитира. Съдът частично не кредитира заключението в частта му, в която експерта е формирал правни изводи, които са от компетентността на съда – в това число досежно направения правен извод за наличие на правна невъзможност за довършване на проектирането и извършване на строителството на сградата, считано от датата на издаване на Заповед №РД-09-427/21.02.2008 г. на Кмета на Столична община. Съдът не кредитира заключението на експертизата и досежно формираният от експерта доказателствен извод, че съществуващата на място постройка с временен статут по смисъла на чл.120, ал.4 от ППЗТСУ, със застроена площ от 107 кв.м., разположена в североизточната част на имота, заемаща около 2/3 части от лицето на имота към съществуващата улица „8-ми Декември“, е възпрепятствала осъществяването на строителството на сградата с обслужващо предназначение – предмет на процесното право на строеж. Този извод на вещото лице е изведен, без да се извърши съпоставка между наличните по делото Скица №СК-94-214/11.07.2014 г. /на л.27 от гр.д.№65735/2015 г. на СРС/ и Скица №СК-94-221/15.07.2003 г. /на л.127/ с която е дадена виза за проучване и проектиране на сградата с обслужващо предназначение в ПИ 2492. При съпоставката на двете скици се установява, че временната постройка със застроена площ от 107 кв.м. е разположена в североизточната част от ПИ 2492, непосредствено до лицето на имота откъм улица „8-ми Декември“, а строителното петно във визата за проучване и проектиране на сградата с обслужващо предназначение е в северозападната част на имота /на 3 м. от западната му граница/, със значителен отстъп от лицето му към ул. „8-ми Декември“ /на 5 м. южно от предвидената по проект улица, в която попада северната част на ПИ 2492, включително и цялата съществуваща на място временна сграда/, поради което строителното петно не съвпада със застроената площ на временната сграда. Наред с това, съществуването на временната сграда не е в причинна връзка с нереализирането на строителството, поради установеното обстоятелство, че не е завършен процесът на инвестиционно проектиране на сградата, и липсва издадено разрешение за строеж за предвидената за строителство сграда, които документи са задължителни предпоставки за отпочване на строителната дейност. По тези съображения съдът намира за неоснователно релевираното от ответника възражение за наличие на фактическа невъзможност за осъществяване на строителството, поради възпрепятстването му от съществуващата на място в североизточната част на имота временна постройка с площ от 107 кв.м.

Във връзка с релевираното от ответника възражение за наличие на правна обективна невъзможност за реализиране на правото на строеж, съдът намира следното:

Съдът намира за установено от фактическа страна /от Скица №СК-94-214/11.07.2014 г. на л.27 от гр.д.№65735/2015 г. на СРС/, че процесния ПИ 2492, за

първи път е бил урегулиран с ЗРКП, одобрен с Решение №92 по протокол №23/19.03.2001 г. на СОС, с който е било предвидено същият да попадне изцяло в УПИ I-1722,1968, като през северната му част да премине нова улица от о.т.337-о.т.339 до о.т.340. Тази регулация обаче не е била приложена, тъй като в тази част ЗРКП, одобрен с Решение №92 по протокол №23/19.03.2001 г. на СОС, не е влязъл в сила, а е бил предмет на обжалване по адм.д.№2365/2004 г. на СГС – Ше състав, и в следствие с Решение от 15.05.2008 г. по същото дело, е бил отменен в частта му, в която в ЗРКП е предвидена улица в северната му част, и е било предвидено на практика отчуждаването му /чрез включването на цялата му площ, останала извън предвидената улица, в УПИ, отредено за други имоти/.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът намира за установено, че за периода от учредяването на правото на строеж на **06.02.2004 г.** с Нотариален акт №11, том IX, дело №2098/2004 г. на СВ- София /на л.8 от делото на СРС/, до влизане в сила на Решение от **15.05.2008 г.** по адм.д.№2365/2004 г. на СГС – Ше състав, не е било възможно довършването на проектирането и одобряването на необходимите строителни книжа за предвидената за строителство в ПИ 2492 сграда с обслужващо предназначение, тъй като тя е била предвидена като прилежаща към лицето на имота към проектираната нова улица, в която част ЗРКП, одобрен с Решение №92 по протокол №23/19.03.2001 г. на СОС, не е бил влязъл в сила, а е бил предмет на обжалване по адм.д.№2365/2004 г. на СГС – Ше състав.

Преди постановяването на Решение от 15.05.2008 г. по адм.д.№2365/2004 г. на СГС – Ше състав, на 15.02.2008 г. със Заповед № РД-09-337/15.02.2008 г. на Кмета на Столична община е било възложено изработването на ПУП-ПРЗ на м. „****“ с обхват – бул. „Г.М. Димитров“, бул. „Св. Климент Охридски“, ул. „проф. д-р Иван Странски“, ул. „проф. Кирил Попов“ и ул. „проф. Христо Вакарелски“, и със Заповед №РД-09-427/21.02.2008 г. на Кмета на Столична община, е било забранено изработването на план-извадка по реда на чл.133 от ЗУТ за поземлени имоти в обхвата на разработвания ПУП-ПРЗ на м. „****“. Впоследствие, със Заповед №РД-09-374 от 06.03.2009 г. на Кмета на Столична община, на осн. чл.198, ал.1, т.1 и ал.2 от ЗУТ е въведена и строителна забрана за територията на м. „****“, в която попада и ПИ 2492.

От така установеното съдът намира от правна страна, че преди отпадане на съществуващата пречка за довършване на инвестиционното проектиране с влизане в сила на Решение от **15.05.2008 г.** по адм.д.№2365/2004 г. на СГС – Ше състав, на 21.02.2008 г. е възникнало ново основание за правна невъзможност за довършване на проектирането и отпочване на строителството на процесната сграда, с постановяването на Заповед №РД-09-427/21.02.2008 г. на Кмета на Столична община, с която е било забранено изработването на план-извадка по реда на чл.133 от ЗУТ за поземлени имоти

в обхвата на разработвания ПУП-ПРЗ на м. „****“, без какъвто план-извадка, съгласно чл.133, ал.1 от ЗУТ, не е можело да се изработи и одобри необходимия инвестиционен проект за строеж на сградата. Впоследствие е възникнала невъзможност за отпочване на строителството на осн. 198, ал.1, т.1 от ЗУТ, и поради издаване на Заповед №РД-09-374 от 06.03.2009 г. на Кмета на Столична община, с която е наложена строителна забрана за територията на м. „****“, в която попада и ПИ 2492, до одобряване на ПУП-ПРЗ за м. „****“, но за не повече от 2 години. Действието на строителната забрана, наложена с посочената заповед, е отпаднало по силата на закона на 06.03.2011 г.

След изработването на възложения ПУП-ПРЗ на м. „****“, с Решение №466 от 22.07.2010 г. по Протокол №70, т.80 на СОС същият е бил одобрен, но съгласно т.5 от същото решение, от Плана за регулация и застрояване се изключват кварталите с прилагане на чл.16 от ЗУТ, в това число кв.101 и кв.102, в които попада процесният имот с пл.№2492.

Разпоредбата на чл.16 от ЗУТ регламентира одобряването на ПУП по отношение на неурегулирани територии или на такива с неприложена първа регулация /какъвто е бил настоящия случай/. Предмет на регулацията по ал.1 са обекти на социалната инфраструктура – публична собственост, на озеленените площи, обединени в зелена система, на общите мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура. Този ПУП няма за предмет урегулирането на имоти – частна собственост, нито определяне на начина и характера на застрояването им, извън тези за предвидените в нормата мероприятия. Имотите – собственост на граждани и организации, се урегулират с този план, само ако са засегнати от тях. За разлика от останалите видове подробни устройствени планове, този по чл.16, ал.1 от ЗУТ има отчуждително действие, като отчуждаването настъпва автоматично с влизането му в сила /съгласно чл.16, ал.5, изр.1 от ЗУТ в относимата редакция, обн.ДВ бр.61/27.07.2007 г./. Съгласно чл.16, ал.1 от ЗУТ, уреждането на сметките по регулация със Столична община, изисква собствениците на недвижими имоти да прехвърлят в полза на общината процентна част от площта на имотите си, определена с плана, но не повече от 25 на сто, срещу което на всеки собственик на недвижим имот общината определя равностоен урегулиран имот (имоти), като се съобразява с местоположението на имотите в местността, но не и с точните им кадастрални граници. Съгласно чл.16, ал.2 от ЗУТ, подробният устройствен план по чл.16, ал.1 от ЗУТ се изработва на базата на кадастрална карта, одобрена по реда на ЗКИР. За разлика от подробния устройствен план по чл.16, ал.1 от ЗУТ, този по чл.16, ал.7 от ЗУТ има за предмет само уличната регулация и определя само външните /към улицата/ регулационни линии на имотите. Планът по чл.16, ал.7 от ЗУТ е такъв по чл.110, ал.1, т.2 от ЗУТ /ПР-план за регулация на улици и поземлени имоти без режим на застрояване, или ПУР-план за регулация на само улици и на поземлени имоти за обекти на публична собственост/ и той няма

незабавно отчуждително действие, а в зависимост от предвижданията му, отчуждителното действие настъпва или по реда на чл.17 от ЗУТ – със сключването на окончателен договор, или по реда на ЗДС и ЗОС във вр. с чл.205 от ЗУТ, респ. чл.209 от ЗУТ – чрез отчуждаване за изграждане на обекти на публична собственост. Предвиденото по чл.16, ал.1 от ЗУТ ограничение относно процентната част, която собствениците на имоти следва да прехвърлят в полза на общината, се отнася както за плана по чл.16, ал.1 от ЗУТ, така и за този по чл.16, ал.7 от ЗУТ. Предмета на двата вида подробни устройствени планове по чл.16 от ЗУТ е еднакъв – регулиране на неурегулирани до този момент територии, а различието между тях е единствено относно предназначението на регулираните площи – в първия случай за обекти на социалната инфраструктура – публична собственост, а във втория – за улици.

Следователно, въпреки отпадането по силата на закона на 06.03.2011 г. на действието на строителната забрана, до осъществяване на процедурите по чл.16 от ЗУТ за уреждане на регулационните сметки между собствениците на засегнатите от ПУП-ПРЗ имоти и Столична община /т.е. докато собствениците на имоти прехвърлят в полза на общината съответната част от собствеността върху засегнатите имоти по реда на чл.17 от ЗУТ – със сключването на окончателен договор, или докато тази част бъде отчуждена за изграждане на обекти на публична собственост по реда на ЗДС и ЗОС във вр. с чл.205 от ЗУТ, респ. чл.209 от ЗУТ/, издаване на строителни книжа и даване на разрешение за строеж за засегнатите имоти, не е било възможно, поради неуредени регулационни сметки със Столична община, и невъзможност за прилагане на предвижданията на ПУП-ПРЗ в тази част. До влизане в сила на ПУП-ПРЗ за ПИ №2492, кв.101 и 102 /стар 15/, м.****, район „****“ – СО, за който съгласно графиката на плана е отреден УПИ V-2492, 4400, 3073, 4564 от кв.102, м. „****“, район „****“ – СО, не е било възможно фактическото започване на строителството в процесния имот, тъй като за извършването на инвестиционното проектиране на новия строеж в процесния поземлен имот, попадащ в обхвата на ПУП в процес на изработване и одобряване, е било необходимо издаване на план-извадка по реда на чл.133 от ЗУТ, което изрично е било забранено със Заповед №РД-09-427/21.02.2008 г. на Кмета на Столична община, чието действие не е отпаднало за кварталите с прилагане на чл.16 от ЗУТ, в това число кв.101 и кв.102, в които попада процесния имот с пл.№2492, за който по плана е бил отреден УПИ V-2492, 4400, 3073, 4564 от кв.102, м. „****“, район „****“ – СО.

По-късно, и преди осъществяване на процедурата по чл.16 от ЗУТ /доколкото няма данни да са били уредени регулационните сметки между собствениците на ПИ 2492 и Столична община/, с Решение на ОЕСУТ № ЕС-Г-30/16.04.2013 г. са спрени процедурите по одобряване на ПУП-ПРЗ за м.**** /в това число и процедурите по чл.16 от ЗУТ/, до влизане в сила на кадастралната карта, която до предявяване на

настоящия иск не е влязла в сила за кв.101 и кв.102, м.“****“. Кадастралната карта не е влязла в сила и в течение на производството по делото, тъй като от приетата СТЕ се установява, че със Заповед №РД-16-22 от 15.12.2017 г. на Изпълнителния директор на АГКК е открито производство по създаване на кадастрална карта и кадастрални регистри на територията на район „****“-СО, но срещу КК на м. „****“ е било подадено възражение на Областния управител на София-град, от АГКК е било възложено препроектиране на тази част от кадастралната карта, която не е влязла в сила, като проектите са изготвени и понастоящем са в процедура по обявяване и одобряване.

По изложените съображения съдът приема от правна страна, че от датата на учредяване на правото на строеж на **06.02.2004 г.** с Нотариален акт №11, том IX, дело №2098/2004 г. на СВ- София, да датата на предявяване на настоящия иск на **29.10.2015 г.** /а и до настоящия момент/ е била налице обективна правна невъзможност за реализиране на процесното правото на строеж, тъй като суперфициарят – ответник „Барокко М102“ЕООД, както и праводателите му, по независещи от тях причини обективно не са могли да довършат инвестиционното проектиране на сградата, за която е било отстъпено правото на строеж, и да осъществят строителството.

Дори да се приеме, че наличието на правна невъзможност да се довърши проектирането на сградата – предмет на процесното право на строеж, не е доказано по несъмнен начин за периода от 06.02.2004 г. до 21.02.2008 г. /тъй като съществуването и предмета на адм.д.№2365/2004 г. на СГС – Ше състав се установява от косвено доказателство - представената по делото Скица №СК-94-214/11.07.2014 г. на л.27 от гр.д.№65735/2015 г. на СРС, а приетата по делото СТЕ, макар да споменава това писмено доказателство, не е извела съответните доказателствени изводи от него, доколкото поставените □ въпроси не са изисквали изследване на регулационния статут на ПИ 2492/, и с оглед лежащата върху ответника доказателствена тежест, да се приеме, че не е проведено пълно главно доказване на възражението на ответника за наличие на обективна невъзможност да реализира правото на строеж за периода от учредяването на правото на строеж на 06.02.2004 г. до датата на постановяване на Заповед №РД-09-427/21.02.2008 г. на Кмета на Столична община, то този период е с продължителност 4 години и 15 дни, и не е изтекъл 5-годишния срок на погасителната давност, предвидено в чл.67 от ЗС, за погасяване на учреденото в полза на ответника право на строеж.

Като е достигнал до същите крайни изводи, решението на първостепенния съд се явява правилно като резултат, поради което ще следва да се потвърди.

При този изход от спора, на осн. чл.78, ал.3 от ГПК, въззиваемата страна има право да □ бъдат присъдени направените по делото разноски. Същата е претендирала със списък по чл.80 от ГПК разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1800

лв., удостоверени с приложен към списъка ДПЗС с реквизити на разписка за платената сума в брой. Въззивникът е релевира възражение по чл.78, ал.5 от ГПК за прекомерност на претендираните разноси за адвокатско възнаграждение. От представената по делото данъчна оценка на правото на строеж се установява, че материалният интерес по делото е в размер на 120 961,30 лв., при който, по реда на чл.7, ал.2, т.5 от Наредба №1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималния размер на адвокатското възнаграждение е в размер на 3530 лв.+2% за горницата над 100 000 лв. Претендираните разноси за адвокатско възнаграждение са в размер, значително по-малък от минималния, предвиден в Наредба №1, поради което възражението по чл.78, ал.5 от ГПК е неоснователно, и ще следва да се остави без уважение, като се присъдят претендираните от въззиваемата страна разноси в пълен размер.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №6374 от 05.09.2019 г., постановено по гр.д.№7377 по описа за 2016 г. на Софийски градски съд - 20 състав.

ОСЪЖДА Е. Б. К., с ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ж.к. „****“, бл.***, вх.4, ет.5, ап.16, на основание чл.78, ал.3 от ГПК, да заплати на „БАРОККО М102“ЕООД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, ул. „****“ №8Б, ет.6, сумата от 1800 лв. /хиляда и осемстотин лева/, представляваща направени разноси за адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване на основание чл.280, ал.3, т.1 от ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба пред Върховния касационен съд, при наличие на предпоставките на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____